

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111010352
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1111010352.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudkýň JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaných C. C. E. T. H. C., pre zločin zvýhodňovania veriteľa spolupáchateľstvom podľa § 20, § 240 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a iné o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/68/2013 z 30. januára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. novembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v časti I. vo vzťahu k obom obžalovaným.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaní

1.)

C. C., W.. XX.XX.XXXX/XXXX U. A. Y., M. F. Y., Q. G.. Č.. XX,

2.)

T. H. C., W.. XX.XX.XXXX/XXXX U. F., M. F. Y., Q. G.. Č.. XX,

uznávajú za vinných, že

obžalovaní C. C. E. T. H. C. ako dlžníci neschopní splatiť z pôžičky 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) poskytnutej Y. U. L. na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.04.2004 dlh na istine vo výške 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) a na úrokoch vo výške minimálne 292.106,48,- € (8.799.999,80,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126), pričom v čase neschopnosti plniť tento svoj splatný záväzok, existovala splatná pohľadávka iných veriteľov a to: R.. X. J., K.. R. Y. E. L. R. s.r.o. (konateľ R. Y.),

1)

na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode cenných papierov zaregistrovanej dňa 14.09.2005 v osobitnej evidencii zabezpečovacích prevodov Centrálného depozitára cenných papierov SR, a. s., Bratislava, previedli 3 kusy akcií emitenta N. J., E.. L., F., s označením listinného Z. XX,XX,XX na veriteľa K.. R. Y., F. S. XX, Č., za účelom zabezpečenia pohľadávky vo výške 995.817,56,- € (30.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126), splatnej 31.12.2006,

2)

zmluvou zo dňa 20.06.2007 previedli svoj majetok - byt číslo 42 nachádzajúci sa v Bratislave na F. ulici číslo XX, evidovaný na liste vlastníctva číslo XXXX Katastrálneho úradu Bratislava Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu na spoločnosť R. L..C..I., L. L. L. Č. XXX, Ž. W. Q. a získané finančné prostriedky v sume 39.832,70,- € (1.200.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) použili na úhradu svojho dlhu veriteľke R.. X. J. v sume 6.638,78,- € (200.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) a veriteľovi R. Y. v sume 33.193,92,- € (1.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126),

čím zmarili aspoň čiastočné uspokojenie pohľadávky veriteľa Y. U. L., ktorý im na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.04.2004 poskytol pôžičku 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) s úrokom 4% mesačne od 20.04.2004 a k vráteniu ktorej boli zaviazaní aj rozsudkom

Okresného súdu Bratislava II číslo 20C/23/2005-279 zo dňa 01.07.2005 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava číslo 8Co/284/2007-682 zo dňa 11.09.2008,

teda

v bode 1)

spoločným konaním ako dlžníci, ktorí nie sú schopní plniť svoje splatné záväzky, zmarili hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodnili iného veriteľa

v bode 2)

spoločným konaním ako dlžníci, ktorí nie sú schopní plniť svoje splatné záväzky, zmarili hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodnili iného veriteľa

čím spáchali

v bode 1)

trestný čin zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256a ods. 1 Trestného zákona, zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005,

v bode 2)

prečin zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 20, § 240 ods. 1 Trestného zákona

Za to sa

o d s u d z u j ú:

obžalovaný C. C.

Podľa § 240 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa mu výkon uloženého trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

obžalovaná T.. H. C.

Podľa § 240 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa jej výkon uloženého trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/68/2013 z 30.01.2018 boli , v bode I., obžalovaní C. C. a T.. H. C. uznaní vinnými, v bode 1/ z trestného činu zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005 a v bode 2/ zo zločinu zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 20, § 240 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaní C. C. a T.. H. C. ako dlžníci neschopní splatiť z pôžičky 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) poskytnutej Y.. U. L. na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.04.2004 dlh na istine vo výške 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) a na úrokoch vo výške minimálne 292.106,48,- € (8.799.999,80,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126)

1)

na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode cenných papierov zaregistrovanej dňa 14.09.2005 v osobitnej evidencii zabezpečovacích prevodov Centrálného depozitára cenných papierov SR, a. s.,

Bratislava, previedli 3 kusy akcií emitenta N. J., a. s., F., s označením listinného CP 06,08,09 na veriteľa K.. R. Y., bytom S. 50, S., za účelom zabezpečenia pohľadávky vo výške 995.817,56,- € (30.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126), splatnej 31.12.2006, 2)

zmluvou zo dňa 20.06.2007 previedli svoj majetok - byt číslo 42 nachádzajúci sa v F. na F. ulici číslo XX, evidovaný na liste vlastníctva číslo XXXX V. úradu Bratislava Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu na spoločnosť R. s.r.o., so sídlom L. číslo XXX, A. nad Q. a získané finančné prostriedky v sume 39.832,70,- € (1.200.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) použili na úhradu svojho dlhu veriteľke R. X. J. v sume 6.638,78,- € (200.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) a veriteľovi R. Y. v sume 33.193,92,- € (1.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126), čím zmarili aspoň čiastočné uspokojenie pohľadávky veriteľa Y.. U. L., ktorý im na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.04.2004 poskytol pôžičku 165.969,59,- € (5.000.000,- Sk po prepočte konverzným kurzom 30,126) s úrokom 4% mesačne od 20.04.2004 a k vráteniu ktorej boli zaviazaní aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava II číslo 20C/23/2005-279 zo dňa 01.07.2005 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava číslo 8Co/284/2007-682 zo dňa 11.09.2008,

teda v bode 1) spoločným konaním ako dlžníci, ktorí nie sú schopní plniť svoje splatné záväzky, zmarili hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodnili iného veriteľa a spôsobili takým činom škodu veľkého rozsahu, a v bode 2) spoločným konaním ako dlžníci, ktorí nie sú schopní plniť svoje splatné záväzky, zmarili hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodnili iného veriteľa a spôsobili takým činom škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 240 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému C. C. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 240 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanej T.. H. C. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona jej bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

V bode II. napadnutého rozsudku bol obžalovaný C. C., postupom podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku pod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 1 Pv 832/09 zo skutku právne kvalifikovaného ako trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný C. C. konajúc v mene spoločnosti N. spol. s r. o., so sídlom v F. na N. ulici číslo X v čase od 25.01.2005 do 28.06.2005 v F. na C. ulici číslo XX nezaplatil splatnú daň z pridanej hodnoty v sume najmenej 62.044,05,- €, čo predstavuje po prepočte konverzným kurzom 1.816.139,- Sk, pričom táto vlastná daňová povinnosť mu vyplynula z daňového priznania dane z pridanej hodnoty za IV. štvrtrok roku 2004, ktoré podal 28.06.2005 na Daňovom úrade Bratislava I ktorú bol v zmysle ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona číslo 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov povinný zaplatiť do 25 dní po skončení zdaňovacieho obdobia,

oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Proti rozsudku, výroku I., podali odvolanie, ihneď po jeho vyhlásení, obžalovaní priamo na hlavnom pojednávaní. Odvolanie v mene obžalovaných zdôvodnil obhajca a to písomne podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 07.09.2018, v ktorom primárne uviedol, že toto podáva pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému výroku rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, pre chyby v napadnutom výroku

rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, z dôvodu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona, napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona, ako aj Trestného poriadku a zároveň Ústavy SR ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak je uložený trest neprimeraný.

K argumentácii prvostupňového súdu prezentovanej v rozsudku obhajca uviedol nasledovné: „V prvom rade uvádzame, že nie je právne irelevantné ako obžalovaní s pôžičkami finančných prostriedkov naložili a v druhom rade uvádzame, že Okresný súd Bratislava I sa mylí, keď uvádza, že Y. U. L. sa stal jediným spoločníkom a konateľom až 27.05.2004. Ako je zrejmé zo zmlúv o prevode obchodných podielov z obvinených na Y. U. L., ktoré menuje aj I. súd Bratislava I v listinných dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní, tieto boli podpísané dňa 20.04.2004, pričom v zmluvách o prevode obchodných podielov v čl. 5 bod 5.2 je jasne uvedené, že zmluvné strany sú si vedomé, že právne následky tejto zmluvy nastúpia a zmluva sa stáva účinnou jej podpísaním. Ďalej sa dohodli, že od podpisu zmluvy o prevode obchodného podielu povinnosti spoločníka viažuce sa zakladateľskou listinou na spoločníka, preberá nadobúdateľ vrátane nároku na vklad do základného imania, ktoré v minulosti urobil spoločník, na zisk spoločnosti alebo povinnosť uhradiť jej stratu. Ďalej sa v čl. 5 bod 5.4 uvádza, že dňom doručenia tejto zmluvy spoločnosť nastávajú voči nej účinky prevodu obchodného podielu podľa tejto zmluvy a zaniká účasť prevádzajúce v tejto spoločnosti. Cena za obchodný podiel obvinenej T. H. C. bola dohodnutá na sumu vo výške 366.000,- Sk a cena za obchodný podiel obvineného C. C. bola dohodnutá na sumu vo výške 854.000,-Sk. Z hľadiska nadobudnutia práv spoločníka a vo vzťahu medzi spoločníkmi má zápis zmien v skutočnosti, ku ktorým došlo na základe zmluvy o prevode v obchodnom registri len deklaratórny význam, to znamená, že nadobudnutie obchodného podielu nie je viazané na jeho zápis v obchodnom registri.“ Je presvedčený, že vzhľadom na uvedené sa Y. U. L. stal konateľom a vlastníkom spoločnosti U. W. s.r.o., dňom podpisu zmlúv o prevode obchodných podielov, respektíve dorúčením týchto zmlúv spoločnosti, t.j. dňa 20.04.2004 k čomu pripomenul, zmluvy o prevode obchodných podielov je nutné posudzovať podľa Obchodného zákonníka účinného v čase podpisu zmlúv. Zároveň dáva do pozornosti, že skutočnosť, že obžalovaní požičané finančné prostriedky vložili dňa 20.04.2004 do spoločnosti U. W. s.r.o. mal súd za preukázané. K ďalšiemu tvrdeniu prvostupňového súdu uviedol: „Čo sa týka druhého tvrdenia Okresného súdu Bratislava I, a to, že nebol vykonaný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že zmluvy o prevode obchodných podielov by okrem prevodu mali zároveň plniť aj funkciu záložnej zmluvy, pretože táto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu týchto zmlúv, ani zo zmluvy o pôžičke, z ktorej vyplýva len to, že je zabezpečená zmenkou zo dňa 20.04.2004, pričom zmluva o zriadení záložného práva na obchodný podiel musí mať písomnú formu a podpisy na nej musia byť osvedčené a záložné právo na obchodný podiel musí byť zapísané do obchodného registra, a teda ak obžalovaní a poškodený uzatvorili ústnu dohodu o záložnom práve na obchodné podiely, takýto právny úkon je absolútne neplatný. V tomto smere však treba poukázať na fakt, že je preukázané, že obžalovaní ako fyzické osoby požičané peniaze vložili do spoločnosti U. W., s.r.o., pričom na tomto základe musel vzniknúť záväzkovo-právny vzťah medzi obvinenými a spoločnosťou U. W., s.r.o., v ktorej už bol v tom čase Y. U. L.. Vzhľadom na vyššie uvedené by sa v tomto smere teda muselo jednať o pôžičku do spoločnosti. Je teda pochopiteľné, že obvinení mali za to, že poškodenému nie sú nič dlžní, keďže peniaze, ktoré im boli poskytnuté s Y. U. L., ešte v ten istý deň vložili do spoločnosti, v ktorej bol Y. U. L. konateľom a spoločníkom. Tu je taktiež dôležité spomenúť, že zo strany Y. U. L. im za prevod týchto obchodných podielov nikdy nebola vyplatená cena v celkovej výške 1.220.000,-Sk. Vzhľadom k tomu, nemohlo byť od obvinených spravodlivo očakávané vrátenie pôžičky, ktorú de facto v ten istý deň veriteľovi vrátili, aj keď tým, že požičané peniaze vložili do jeho spoločnosti (ako pôžičku) a súčasne im tento veriteľ dlžil sumu vo výške 1.220.000,-Sk.“ V ďalšom rozviedol skutkovú podstatu žalovaného trestného činu a vo vzťahu k prejednávanej veci skonštatoval, že v celom konaní platobná neschopnosť, ako základný predpoklad naplnenia skutkovej podstaty tohto trestného činu skúmaná nebola a obžalovaní v čase uspokojenie iných veriteľom neboli v platobnej neschopnosti, a preto nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu zvýhodňovania veriteľa, pričom táto skutočnosť nebola skúmaná v konaní a teda ani preukázaná. Na podklade rozvedeného sa domáha, aby sú prijal záver „v pochybnostiach v prospech obžalovaných“ a záverom uviedol: „Pokiaľ existujú o otázke viny obvineného i po vykonaní dokazovania pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť inými dôkazmi, je nutné rozhodnúť v jeho prospech (oslobodiť ho spod obžaloby). Musí ísť o také rozumné a dôvodné pochybnosti, pre existenciu ktorých nemožno spoľahlivo uznať obvineného vinným. V prípade, ak nastane takýto právny stav, teda že pochybnosti o určitej skutkovej otázke (ktorá je pre posúdenie viny obvineného právne významnou) nemožno odstrániť (vyplniť) inými dostupnými dôkazmi, je nevyhnutné,

aby súd rozhodol v prospech obvineného (najmä postupom v zmysle § 285 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Máme za to, že v rámci konania nebolo jednoznačne preukázané, že skutku tak ako po popisala obžaloba sa dopustili moji mandanti. Ak je v konkrétnej veci tak ako verzia obžaloby rovnako možná a pravdepodobná verzia obvineného a ďalšími dôkazmi už nie je možné reálne objasniť, ktorá z úvah pripadajúcich verzíí je vierohodnejšia, nemožno obvineného s ohľadom na zásadu in dubio pro reo uznať za vinného. (Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13.9.2001, sp. zn. 4 Tz 172/2001). Použitie zásady "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. (Najvyšší súd SR, spisová značka: 3 Tdo 28/2009). Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhujeme, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp, zn. 5T/68/2013 zo dňa 30.01.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

V poradí druhom doplnení odvolania doručenom krajskému súdu dňa 02.10.2018 obhajca uvádza nasledovné argumenty: „Okresný súd Bratislava I sa vo svojom rozsudku vôbec nezaoberal skutočnosťou, či došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa v zmysle § 240 ods. 3 Trestného zákona aj z hľadiska preukázania podmienky zvýhodnenia iného veriteľa (veriteľov) tak, ako to požaduje Trestný zákon pri danej skutkovej podstate....V prípade veriteľa R. Y. poukazujeme na to, že podľa jeho výpovede, ako aj výpovede obžalovanej T. H. C. mu plnenie vo výške X.XXX.XXX,- Sk nebolo poskytnuté zo strany obžalovaných, ale toto plnenie (získané ako časť kúpnej ceny za predaj bytu č. 42 na F. XX v F. vo vlastníctve obžalovaných) bolo R. Y. započítané ako splátka skoršej pôžičky, ktorú im poskytol. Z dôkazov uvádzaných prvostupňovým súdom v rozsudku vyplýva, že išlo o započítanie vzájomných pohľadávok jednostranným právnym úkonom konateľom spoločnosti R. s.r.o. R. Y., nakoľko pohľadávka bola v danom čase postúpená na túto spoločnosť. Svedok R. Y. uviedol, že o tejto skutočnosti vystavil obžalovaným aj písomné potvrdenie. Na základe uvedeného je zrejmé, že k uspokojeniu veriteľa R. Y. nedošlo konaním obžalovaných, ale konaním (jednostranným započítaním pohľadávky) zo strany ich veriteľa, ktorý postupoval v zmysle zákonných možností o započítaní vzájomných pohľadávok. Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k uspokojeniu veriteľa R. Y. nemožno v súvislosti s obžalovanými hovoriť ani o nepriamom úmysle, ako kvalifikoval súd konanie obžalovaných po subjektívnej stránke. Obžalovaní v danom prípade nekonali (nezvýhodňovali veriteľa), nemohli teda v danom prípade naplniť skutkovú podstatu zvýhodňovania iného veriteľa po objektívnej ani subjektívnej stránke. V prípade veriteľa ing. R. Y. uvádzame nasledovné skutočnosti. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezohľadnil povahu záväzku, ktorý existoval medzi obžalovanými a K.. R. Y.. Z listinných dôkazov vyplynulo, že sa jednalo o zmluvu o pôžičke uzavretú medzi veriteľom K.. R. Y. a obžalovanými dňa 31.08.2005, pričom v ten istý deň bola uzatvorená aj zmluva o zabezpečení uvedeného záväzku prevodom 3 akcií na meno spoločnosti N. J., a.s. (spolu s príkazom na vykonanie služby adresovanému Centrálnemu depozitárovi cenných papierov SR).... Na účely výkladu skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa je podstatným to, či sa v danom prípade nejedná o tzv. prednostného veriteľa. O tzv. prednostnom veriteľovi možno hovoriť v prípade, ak ide o veriteľa, ktorý má svoju pohľadávku zabezpečenú zabezpečovacím inštitútom na majetku dlžníka (v danom prípade išlo o majetok obžalovaných v podobe akcií spoločnosti N. J., a.s.), hovoríme teda o zabezpečenom veriteľovi. Za zabezpečeného veriteľa možno považovať každého veriteľa, ktorého pohľadávka bola zabezpečená niektorým zabezpečovacím inštitútom a to tak zo strany dlžníka (úpadcu), či tretej osoby, pričom podstatné je aj to, či sa takýto veriteľ môže uspokojiť oddelene a prednostne od ostatných veriteľov, pretože len v takýchto prípadoch možno hovoriť o veriteľovi s prednostným právom uspokojenia sa z majetku dlžníka, prípadne z majetku tretej osoby. Z ustanovenia § 69 zákona o konkurze je zrejmé, že tzv. veriteľom s právom prednostného uspokojenia svojej pohľadávky je veriteľ, ktorého pohľadávka bola zabezpečená majetkom dlžníka. V takýchto prípadoch tvorí majetok dlžníka, ktorý slúži na zabezpečenie pohľadávky veriteľa oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa s tým, že po speňažení takéhoto majetku má veriteľ právo na prednostné uspokojenie svojej pohľadávky z výťažku tohto majetku. Z trestnoprávneho hľadiska je teda dôležité poukázať na skutočnosť, že veriteľ K.. R. Y. mal postavenie prednostného veriteľa, nakoľko jeho pohľadávka z pôžičky, ktorú poskytol obžalovaným, bola zabezpečená konkrétnym majetkom obžalovaných, ktorý oddelene mohol slúžiť na uspokojenie tohto veriteľa. Na základe uvedeného potom nemožno označiť veriteľa K.. R. Y. ako veriteľa, ktorý mal byť zvýhodnený oproti veriteľovi Y. U. L., a teda vo vzťahu k tomuto veriteľovi opätovne nedošlo zo strany obžalovaných k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty zvýhodňovania veriteľa. Navyše, v

prípade K.. R. Y., prvostupňový súd neskúmal ani to, či naozaj došlo k zvýhodneniu tohto veriteľa, a aspoň k jeho čiastočnému uspokojeniu. Ako uviedla obžalovaná T.. C., akcie spoločnosti N. J., a.s. mali aj majú takmer nulovú hodnotu, čo podporuje aj znalecký posudok vyhotovený R.. K.. U. S. č. XX/XXXX, podľa ktorého spoločnosť N. J., a.s. bola v rokoch XXXX, 2003 a 2004 hlboko pod odporúčanou hodnotou intervalu celkovej likvidity a preukazovala vysokú zadlženosť. E. K.. R. Y. vo svojej výpovedi neuviedol, že by pre neho mali prevedené akcie nejakú prínosnú hodnotu, dokonca sa k ich hodnote ani nevedel vyjadriť (z čoho vyplýva, že do dnešného dňa nedošlo u neho k žiadnemu zvýhodneniu, ktoré by obnášalo vlastníctvo predmetných akcií). Vo vzťahu k R.. X. J. ako k „inému veriteľovi“, ktorý mal byť takisto zvýhodnený oproti veriteľovi Y. U. L., uvádzame nasledovné. Svedkyňa R.. X. J. sa na hlavnom pojednávaní nevedela presne vyjadriť k pôžičkám, ktoré mala poskytnúť obžalovaným, a v konaní nebol vo vzťahu k údajne vrátenej sume vo výške 200.000,- Sk doložený žiaden písomný dôkaz (čo uvádza aj súd na str. 11 svojho rozhodnutia). V konaní teda nebolo preukázané, že by existoval záväzok, z titulu ktorého by došlo zo strany obžalovaných k plneniu R.. X. J. ako svojmu veriteľovi vo výške 200.000,- Sk. Z listinných dôkazov získaných v konaní bola preukázaná len zmluva o pôžičke medzi T. C. a R.. X. J. vo výške 1.000.000,- Sk uzatvorená dňa 06.02.2004, pričom pohľadávka z tejto pôžičky bola R.. J. postúpená na R. Y., ktorý ju následne postúpil na spoločnosť R. s.r.o. (pričom následne došlo k jednostrannému započítaniu, ku ktorému sme sa vyjadrili vyššie). Ohľadom R.. X. J. teda nebol v prvostupňovom konaní dostatočne preukázaný jej vzťah veriteľa ku obžalovaným, nebola preukázaná existencia záväzku obžalovaných vrátiť R.. J. sumu 200.000,- Sk z titulu pôžičky, resp. iného právneho titulu.“

Na základe rozvedeného sa domáha, aby odvolací súd vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a prejednanie.

V treťom doplnení odvolania, ktoré bolo doručené dňa 02.11.2018 obhajca konštatuje: „Okresný súd Bratislava I vo svojom rozsudku zo dňa 30.01.2018 v opise skutku v bode 1) neuviedol dátum uzavretia zmluvy o zabezpečovacom prevode cenných papierov, ktorej uzavretím malo dôjsť k zvýhodňovaniu iného veriteľa. V rozsudku teda nie je jednoznačne určený dátum prevodu troch akcií na veriteľa K.. Y.. Z uvedeného vyplýva, že vo výroku rozhodnutia v časti skutku v bode 1) chýba čas spáchania údajného trestného činu ako jedna zo zákonom vyžadovaných náležitostí opisu skutku v zmysle § 235 ods. c) Trestného poriadku. Pre túto podstatnú chybu v rozsudku je rozsudok nepreskúmateľný a už z tohto dôvodu by mal byť zrušený. Pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa je tiež podstatný údaj o hodnote akcií, ktoré boli prevedené na Ing. R. Y.. Z výpočtu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že nominálna hodnota akcie na meno emitenta N. J., a.s. bola 100.000,- Sk, pričom došlo k prevodu 3 ks akcií. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal zistením a ustálením skutočnej hodnoty akcií v danom čase tak, aby bolo možné ustáliť výšku škody, ktorá mala byť spáchaním skutku opísaného v bode 1) spôsobená. Máme za to, že právna kvalifikácia skutku uvedenom v bode 1) ako trestného činu zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 nie je správna, nakoľko údajným spáchaním tohto skutku nebola spôsobená škoda veľkého rozsahu. Pod škodou veľkého rozsahu možno rozumieť v čase spáchania skutku škodu minimálne vo výške 3.450.000,- Sk. Takáto škoda v žiadnom prípade nebola spôsobená.... Škoda tu preto predstavuje rozdiel medzi čiastkou, ktorou bola uspokojená pohľadávka zvýhodneného veriteľa a čiastkou, ktorá by tomuto veriteľovi prináležala pri pomernom uspokojení, pretože práve tento rozdiel predstavuje čiastku, o ktorú boli ostatní veritelia poškodení. Ide o hodnotu tej časti pohľadávky, ktorého pomerného uspokojenia inak mohol veriteľ dosiahnuť, ak by nedošlo k prednostnému uspokojeniu iného veriteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 72/2015 zo dňa 10.12.2015).“

Vo vzťahu ku skutku 2/ vytýka: „Ku skutku uvedenému v bode 2) dopĺňame odvolanie v tom zmysle, že vo výroku rozsudku nie sú uvedené dátumy vzniku dlhov, ktoré mali plniť obžalovaní vo vzťahu k R.. X. J. a R. Y., na základe čoho sa mali dopustiť trestného činu zvýhodňovania veriteľa. Z výroku rozsudku nie je zrejmé nielen kedy dlhy vznikli, ale ani kedy boli tieto dlhy splatné. Podstatným chýbajúcim údajom je však najmä údaj o tom, kedy mali použiť obžalovaní finančné prostriedky z predaja bytu č. 42 na F. ulici na úhradu dlhov, čím opäť absentuje v rozhodnutí súdu podstatná náležitosť, a to čas údajného spáchania skutku. Máme za to, že právna kvalifikácia skutku uvedenom v bode 2) ako zločin zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 20, § 240 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. účinného od 01.01.2006 nie je správna, nakoľko údajným spáchaním tohto skutku nebola spôsobená škoda.“

Čo sa týka subjektívnej stránky udáva, že prvostupňový súd sa dôsledne nevysporiadal s preskúmaním oboch zložiek subjektívnej stránky trestného činu a v odôvodnení rozhodnutia rezignoval na formálnu definíciu nepriameho úmyslu bez bližšej aplikácie na prejednávany prípad tj. podľa jeho názoru je v prípade preukázania nepriameho úmyslu rozhodnutie súdu prvého stupňa absolútne nedostatočne odôvodnené, a z tohto hľadiska ho považuje za nepreskúmateľné.

Záverom má za to, že konaním súdu prvého stupňa bolo porušené právo na obhajobu obžalovaných nesprávnym procesným postupom súdu v tom, že na pojednávaní dňa 10.11.2015 sudca konštatoval, že hlavné pojednávanie je nutné vykonať od počiatku z dôvodu, že pôvodný zákonný sudca nedoručil stranám výzvu v zmysle § 240 ods. 3 Trestného poriadku, v dôsledku čoho súd následne neprihliadol na dôkazy vykonané na pojednávaní dňa 10.11.2015, čoho sa obhajoba domáha a aj z tohto dôvodu žiada zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie okresnému súdu.

K prejednávanej trestnej veci poskytol svoje vyjadrenie aj poškodený Y. U. L. podaniami doručenými dňa 19.09.2018 a 31.10.2018 (i keď prvé z nich označené ako doplnenie odvolania) a v poradí prvom z nich vyslovil nesúhlas s aplikáciou ustanovenia § 39 Trestného zákona, ktorú prvostupňový súd použil vo vzťahu k výmere trestu, ktorý týmto zmiernil, poukazujúc na skutočnosť, že obžalovaným je kladený za vinu úmyselný trestný čin, pričom obžalovaný C. C. sa mal protiprávneho konania dopustiť v čase, keď bol v „podmienke za podvod“. Dal do pozornosti trestné konanie, ktoré bolo vedené voči jeho osobe a vyústilo do rozhodnutia o zastavení trestného stíhania, pričom on sám bol obmedzený na osobnej slobode, ktorú skutočnosť využili obžalovaní a „získali náskok pred spravodlivosťou niekoľko rokov.“ Zdôraznil, že pôžičku obžalovaným poskytol ako fyzická osoba a musel v civilnom konaní dokazovať, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená medzi fyzickými osobami, kedy bolo rozhodnutiami sp. zn. 20C 23/2005 v spojení so sp. zn. 8Co 284/2007, uvedené potvrdené.

V doplnení vyjadrenia doslova uviedol: „V odvolaní zo dňa 05.09.2018 obžalovaní manželia C., kladú dôraz na to, že pokladničným dokladom zo dňa 20.04.2004 vložili požičané finančné prostriedky od Y. U. L. do spoločnosti právne už patriacej Y. U. L. U. W., spol. s r.o., keďže tento sa stal podľa tvrdení C. v tomto konaní jediným spoločníkom a konateľom už 20.04.2004. V trestnej veci obvineného L. z podvodu na manželov C., bolo ich tvrdenie opačné, teda že L. sa nikdy nestal spoločníkom a konateľom U. W., spol. s r.o., lebo mu nikdy obchodné podiely nepredali a ani predat' nechceli.... Ťažisko obhajoby C. je v tom, že pôžičku 5 milión Sk, ktorú si ako fyzické osoby požičali od L. vložili do jeho spoločnosti a preto ho nepokladali z tohto dôvodu už za veriteľa, lebo už neboli jeho dlžníkmi, keďže peniaze dali spoločnosti U. W., spol. s r.o. v ten istý deň, kedy si peniaze požičali a kedy súčasne L. aj predali obchodnú spoločnosť U. W., spol. s r.o.. H. 19.04.2004 požičala spoločnosť N. s.r.o. zastúpená p. C. spoločnosti N. J. a.s. zastúpenej T. C. finančnú hotovosť XX miliónov Sk. Spoločnosť N. s.r.o. tieto peniaze získala ako pôžičku od fyzických osôb manželov C.. Následne bola stavba administratívnej budovy U. W., spol. s r.o. vložená ako náhrada za nevrátenú pôžičku od spoločnosti N., spol. s r.o. do majetku spoločnosti N. J. a.s. a vlastníctvo k tejto stavbe bolo vyznačené na LV v prospech N. J. a.s. 08.10.2004. Touto riadenou finančnou operáciou manželmi C. došlo prakticky k vytunelovaniu spoločnosti U. W., spol. s r.o. i N. s.r.o., pred ich predajom L.. Z faktúry vystavenej C. bolo spoločnosti N. J. a.s. neoprávnene vyplatených 27.360.000,- Sk vrátka DPH. Je to presne tá spoločnosť N. J. a.s., ktorú ovládali C. a v prospech ktorej dozorová prokurátorka D. GP SR R.. Y. M. zneužívala svoju funkciu proti poškodenému podľa doložených rozhodnutí. Akcie spoločnosti N. J. a.s., ktoré manželia C. scudzili mali teda hodnotu a nie malú. L. N. J. a.s. ovládaná C., mala zabezpečený všetok majetok zo spoločnosti U. W., spol. s r.o. a N. s.r.o. a získala i vratku DPH vo výške viac ako 26 miliónov SK. Z toho sa dá jednoducho odvodiť, že akcie akciovej spoločnosti N. J., ktoré C. scudzovali mali vysokú hodnotu. Scudzili ich práve preto, aby sa k nim L. v rámci exekúcie nedostal a nedostal sa tak k majetku N. J. a.s.. C. tvrdia, že vložili peniaze do spoločnosti U. W., spol. s r.o. 20.04.2004 od L., lebo im chýbalo na dostavbu. Budovu však už previedli do ich spoločnosti N. J. a.s.. Predkladám účtovný doklad z konkurzného spisu úpadcu U. W., spol. s r.o. 6K/15/2007, ktorý do spisu správcu založil C. C. a je vedený pod číslom U z ktorého je zrejmé, že H. C. ako pokladník vyplatila z pokladne U. W., spol. s r.o. C. C. dňa 19.04.2004 finančnú hotovosť 16 miliónov Sk ako vrátenie pôžičky spoločníkovi C. C.. Dňa 20.04.2004 si vyplatil z pokladne spoločnosti N. s.r.o. podľa účtovného dokladu zaznamenaného v Znaleckom posudku V. S., pod č. XXXXX hotovosť vo výške 15 miliónov Sk ako vrátenie pôžičky spoločníkovi. Následne v ten istý deň si išli manželia C. požičať od L., na úžernický úrok, ako tvrdili a predali mu obchodnú spoločnosť N. s.r.o. a U. W., spol. s

r.o., už bez disponibilného majetku a zadĺžený. Je nelogické, že v ten istý deň ešte aj vložili 5 milión Sk, ktoré si požičali od L. do spoločnosti U. W., spol. s r.o.. V deň poskytnutia pôžičky disponovali manželia C., podľa nimi predložených účtovných dokladov hotovosťou 31 miliónov Sk + 5 miliónov Sk od L.. V tomto konaní poškodený vidí značnú nelogickosť, ale i neúčinnosť obhajobných tvrdení. Pravdou je, že manželia C., vytvorili nepravdivý účtovný doklad o ich vklade do spoločnosti U. W., spol. s r.o.. Tieto peniaze nevedel zaistiť pri exekúcii ani exekútor T.. Tieto peniaze L. nikdy nevidel, nakoľko C. nikdy neodovzdali pokladňu spoločnosti U. W., spol. s r.o. L., ale sami s ňou disponovali. Disponovali s ňou výlučne manželia C.. C. neodovzdali L. ani účtovné doklady a neodovzdali mu ani spoločnosť U. W., spol. s r.o.. L. nijakým spôsobom nemohol disponovať so spoločnosťou U. W., nakoľko dňa 26.05.2004 bol L. vzatý do kolúzne vyšetrovacej väzby v N., kde bol až do 30.09.2004. Následne na základe udania manželov C. bol vzatý opäť do vyšetrovacej väzby a to od XX.XX do 24.11.2004. M. L. 6 mesiacov nemohol nijako z väzby konať ani so spoločnosťou U. W. disponovať a táto skončila v konkurze.“

Na verejnom zasadnutí obhajkyňa obžalovaných predniesla: „Ja sa v celom rozsahu pridriavam odvolania a jeho doplnení s poukazom na argumentáciu, ktorú sme uvádzali v odvolaniach a navrhujem, aby odvolací súd napadnutý súd zrušil v časti, ktorá bola napadnutá odvolaním a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry stotožniac sa s napadnutým rozsudkom vo všetkých jeho výrokoch a považujúc ho za správny, navrhla odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť. Poškodený uviedol, že sa v celom rozsahu pridriava vyjadrení, ktoré predkladal súdu spolu s listinami, ktoré k vyjadreniam doložil.

Obžalovaná H. C. uviedla: „Ja sa pridriavam svojich vyjadrení, ktoré som pred súdom urobila a stotožňujem sa aj s dôvodmi odvolania, ktoré boli podané.“

Obžalovaný C. C. predniesol: „Ja tak isto poukazujem na svoje výpovede a tiež sa stotožňujem s argumentáciou uvedenou v odvolaniach.“

Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, predkladacou správou dňa 25.07.2018.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 256a Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2005 zb.

(1) Kto ako dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky, zmarí, hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodní iného veriteľa, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom.

(2) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 značnú škodu.

(3) Odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 240 Trestného zákona

(1) Kto ako dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky, zmarí, hoci aj len čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvyhodní iného veriteľa, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 väčšiu škodu.

(3) Odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona platí

(1) Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

(2) Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

(4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

(5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne

a) u spolupáchatelov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, b) u organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine,

c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatela priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo....

Podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona

Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel

j) viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona: Prítiažujúcou okolnosťou je to, že páchatel

h) spáchal viac trestných činov,...

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona: Súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo...

a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona: Pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré

mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku: Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

b) pre chyby v napadnutých výrokových rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ...

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

(2) Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku: Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného

poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovanými a to ohľadom výroku o vine v bode 1/ a výroku o treste, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a to vzhľadom ku skutočnosti, že v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku je obsiahnutý obmedzený revízny princíp a odvolací súd preskúmava len ten výrok rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním a správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku a na iné chyby by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo odvolací súd nezistil. Vzhľadom na uvedené, keďže v prejednávannej veci bol napadnutý výrok o vine a treste vo vzťahu ku skutku 1/, výrok o oslobodení obžalovaného C. C., v bode 2/ rozsudku, pre trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005, prvostupňového súdu je právoplatný. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie obžalovaných smerujúce do výroku o vine v bode 1/ a výroku o treste je dôvodné.

Pri plnení revíznej povinnosti krajský súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne aj vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil nasledovné:

Okresná prokuratúra Bratislava I podala pod č.k. 1Pv 832/09-39 dňa 13.05.2011 obžalobu na obžalovaných C. C. a T. H. C. v bode 1) pre trestný čin zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005, v bode 2) pre zločin zvýhodňovania veriteľa spolupáchatelstvom podľa § 20, § 240 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a na obžalovaného C. C., v bode 3), pre trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2005.

Prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom výsluchom obžalovaných C. C., T. H. C., výsluchom svedkov pošk. Y. U. L., A. A., R. Y., Y. Q., K. Y. L., A. R., W. Y., K. R. Y., R. X. J., R. K. U. S., T., R. L. N., H. K. Y. Q., T. a oboznámením s listinnými dôkazmi zadokumentovanými v

spisovom materiáli, ako aj v pripojených spisoch Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 20C/23/2005 a Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Sro 23090/B a na podklade vykonaných dôkazov rozhodol napadnutým rozsudkom.

Prioritne odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že znenie ustanovenia - zvýhodňovanie veriteľa- podľa § 256a Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a § 240 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 je identické a odlišenie sa týka výlučne výšky trestných sadzieb a určenia ich rozpätia. Teda na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie tohto trestného činu je nevyhnutné, aby dlžník mal minimálne dvoch svojich veriteľov s najmenej dvomi splatnými pohľadávkami, tj. najmenej dve osoby, ktoré majú voči nemu právo na plnenie. Veriteľom môže byť ktokoľvek, kto má oči dlžníkovi právo na plnenie na podklade konkrétneho právneho titulu s tým, že môže ísť o fyzickú osobu, právnickú osobu ako aj štát. Ďalej je nevyhnutné, aby bol dlžník v čase činu neschopný plniť svoje splatné záväzky, pričom za platobne neschopného sa v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii považuje ten má viac ako jedného veriteľa a nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden peňažný záväzok, pričom nie je nevyhnutné, aby bol na dlžníka už v čase spáchania skutku vyhlásený konkurz, či aspoň bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona (ako aj podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005) sa ďalej vyžaduje, aby dlžník zmaril, aspoň čiastočne, uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodní iného svojho veriteľa na úkor ostatných veriteľov, či minimálne na úkor jedného veriteľa. Za zmarenie uspokojenia veriteľa pritom možno považovať nemožnosť veriteľa dosiahnuť uspokojenie jeho pohľadávky z majetku dlžníka, pričom čiastočné zmarenie spočíva v tom, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie v takom rozsahu, ktorého by inak dosiahol pri pomernom a rovnomernom uspokojení všetkých veriteľov bez zvýhodnenia niektorého z nich. Uspokojením veriteľa sa pritom rozumie poskytnutie takého plnenia v prospech veriteľa, ktoré je obsahom právneho vzťahu. Zvýhodnenie veriteľa teda spočíva v tom, že sa mu dostane od dlžníka, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky, plnenie nezodpovedajúce zásade pomerného uspokojenia a to na úkor ostatných veriteľov (veriteľa) toho istého dlžníka (primerane uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 72/2015 zo dňa 10.12.2015).

Z hľadiska subjektívnej stránky prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a § 240 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačí aj zavinenie vo forme nepriameho úmyslu. Páchateľom predmetného trestného činu môže byť len dlžník (tzv. konkrétny subjekt) s tým, že ak je dlžníkom právnická osoba (tak ako je to aj v posudzovanom prípade) prichádza do úvahy ako páchatel jej štatutárny zástupca.

Odvolací súd dodáva, že na naplnenie základnej skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona sa nevyžaduje vznik škody (škoda nie je znakom základnej skutkovej podstaty tohto prečinu) s tým, že škoda je predpokladom až naplnenia kvalifikovaných skutkových podstát tohto trestného činu.

Odvolací súd na podklade týchto úvah dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s danou dôkaznou situáciou správne a dopustil sa porušenia zákona v neprospech obžalovaných, keď ich uznal vinnými zo spáchania trestného činu zvýhodňovania veriteľa v kvalifikovanej skutkovej podstate, ktorej naplnenie predpokladá spôsobenie škody, konkrétne podľa § 256a ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a podľa § 240 ods. 3 Trestného zákona, škody veľkého rozsahu. Toto pochybenie bolo primárnym dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona.

V otázke naplnenia znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona sa však odvolací súd so závermi súdu prvého stupňa stotožnil.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny, k čomu poukazuje na nasledovnú časť

odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku: „Súd mal na základe týchto dôkazov za jednoznačne preukázané, že poškodený Mgr. U. L. obom obžalovaným ako fyzickým osobám na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.04.2004 poskytol sumu 5.000.000,- Sk s dobou splatnosti do 19.05.2004 do 12:00 hod., pričom túto obžalovaní poškodenému doposiaľ nevrátili ani len čiastočne, hoci zo svojho majetku preukázateľne uspokojovali pohľadávky iných veriteľov (Ing. R. Y., R. Y. a R.. X. J.), či už zabezpečovacím prevodom 3 ks akcií emitenta N. J., a. s., alebo predajom bytu č. XX v F. na F. ulici č. XX, čím ich ako veriteľov zvýhodnili na úkor veriteľa Y. U. L..

Obhajobu obžalovaných C. C. a T.. H. C. súd vyhodnotil ako účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, pričom ich obrana nebola podporená žiadnym z vykonaných dôkazov, práve naopak bola na základe nich jednoznačne vyvrátená.

K jednotlivým obhajobným tvrdeniam oboch obžalovaných je treba uviesť nasledovné skutočnosti:

- k tvrdeniu, že finančné prostriedky požičané od Y.. U. L. vo výške X.XXX.XXX,- Sk boli vložené do spoločnosti U. W. s.r.o. v čase, keď už bolo Y.. L. jediným spoločníkom a konateľom v tejto spoločnosti, teda navýšili jeho majetok o túto požičanú sumu, nie je podložené vykonanými dôkazmi, v tejto súvislosti je treba povedať, že obaja obžalovaní si finančné prostriedky požičali ako fyzické osoby, tieto neboli účelovo viazané, čiže ich mohli použiť akýmkoľvek spôsobom, preto je právne irelevantné ako s nimi naložili, finančné prostriedky boli skutočne vložené do spoločnosti U. W. s.r.o., ako to vyplýva z príjmového pokladničného dokladu vystaveného C. C. dňa 20.04.2004, čiže tieto finančné prostriedky boli do spoločnosti vložené ešte v ten istý deň, kedy obžalovaným bola pôžička poskytnutá, pričom v tom čase boli obaja obžalovaní stále spoločníkmi spoločnosti U. W. s.r.o. a to až do 26.05.2004 a Y.. U. L. bol zapísaný do obchodného registra ako jediný spoločník a konateľ až dňa 27.05.2004,

- k tvrdeniu, že sa obžalovaní necítili byť dlžníkmi Y.. U. L., nakoľko pôžička bola zabezpečená ich obchodnými podielmi v spoločnostiach N. s.r.o. a U. W. s.r.o., ktorých hodnota vysoko prevyšovala požičanú sumu 5.000.000,- Sk, pričom po nevrátení finančných prostriedkov Y.. U. L. podal návrhy na zápis zmien do obchodného registra na základe uzatvorených zmlúv o prevodoch obchodných podielov v oboch týchto spoločnostiach a stal sa v nich jediným spoločníkom a súčasne aj konateľom, je potrebné uviesť, že nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že zmluvy o prevode obchodných podielov uvedených spoločností by okrem prevodu mali zároveň plniť aj funkciu záložnej zmluvy, takáto funkcia totiž nevyplýva nielen z ich obsahu, ale ani zo zmluvy o pôžičke, z ktorej vyplýva len to, že je zabezpečená zmenkou zo dňa 20.04.2004, v tejto súvislosti súd dáva do pozornosti ust. § 117a Obchodného zákonníka, z ktorého okrem iného vyplýva, že síce na obchodný podiel je možné zriadiť záložné právo, avšak zmluva o zriadení záložného práva na obchodný podiel musí mať písomnú formu a podpisy na nej musia byť osvedčené a záložné právo na obchodný podiel musí byť zapísané do obchodného registra, resp. vzniká až jeho zápisom do obchodného registra, z uvedeného vyplýva, že ak by aj bolo pravdou, že sa obžalovaní a poškodený ústne dohodli na záložnom práve na obchodný podiel, takýto právny úkon by bol absolútne neplatný, v tejto súvislosti súd poukazuje na odôvodnenia v rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 20C/23/2005-279 zo dňa 01.07.2005, v dopĺňujúcom rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.12.2007 č. k. 20C/23/2005-563 a v rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 11.09.2008 č. k. 8Co/284/2007-682, kde sú tieto skutočnosti podrobne rozobraté,

- napokon k tvrdeniu, že skutky v bodoch 1) a 2) sa stali v čase, keď v civilnom konaní na Okresnom súde Bratislava II vedenom pod sp. zn. 20C/23/2005 nebolo právoplatne rozhodnuté o žalobe Y.. U. L. o zaplatenie sumy 5.000.000,- Sk s príslušenstvom, je nutné uviesť, že záväzkovo-právny vzťah v danom prípade vznikol na základe zmluvy uzavretej dňa 20.04.2004, v ktorej bola stanovená lehota na splnenie záväzku vrátiť pôžičku najneskôr do 19.05.2004, čiže záväzok bol dňom 20.05.2004 splatným a nesplnením zmluvnej povinnosti v tejto lehote vzniklo veriteľovi Y.. U. L. oprávnenie požadovať od dlžníkov (manželov C.) splnenie zmluvnej povinnosti vrátiť dlh, resp. dlžníkom vznikla povinnosť uspokojiť pohľadávku svojho veriteľa, teda nie až momentom rozhodnutia súdu, resp. momentom nadobudnutia jeho právoplatnosti, rozhodnutie súdu len deklaruje už existujúcu povinnosť dlžníkov vrátiť dlh....

V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obaja obžalovaní zvýhodnili niektorých svojich veriteľov (R. Y., R.. X. J. a K.. R. Y.) na úkor iného veriteľa (pošk. Y. U. L.), čím zmarili čo i len čiastočne uspokojenie jeho pohľadávky. Zvýhodnenie spočíva vtom, že dlžník, ktorý je platobne neschopný alebo predĺžený, plní len niektorým veriteľom na úkor iných veriteľov v rozpore so zásadou pomerného uspokojenia všetkých veriteľov.“

Teda v otázke naplnenia znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona, podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov (v bode 1/ a 2/) a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 12- 13 napadnutého rozsudku- už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaných, v ktorej naďalej pokračujú aj v dôvodoch odvolania.

Z vykonaných dôkazov nesporne vyplynulo, že obžalovaní C. C. a T. H. C. na základe zmluvy o pôžičke z 20.04.2004 uzatvorenej s veriteľom Y. U. L. si od tohto (fyzickej osoby) požičali ako fyzické osoby sumu 5.000.000,-Sk s dobou splatnosti do 19.05.2004 do 12.00 hod. vrátane 4%-ného úroku z istiny (za obdobie od 20.04.2005 do 19.05.2004 - v sume 193.333,-Sk), ktorá zmluva bola zabezpečená vlastnou zmenkou „bez protestu“ (čl. 65). Z pohľadu nadriadeného súdu je potrebné konštatovať, že sa jednalo o pôžičku uzatvorenú medzi fyzickými osobami a takto bola posúdená v civilnom konaní rozhodnutiami sp. zn. 20C 23/2005 v spojení so sp. zn. 8Co 284/2007, o čom vo veci konajúci senát nemá pochybnosti.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ rozsudku uvádza: z výsluchu svedkyne R. X. J., jak v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že svedkyňa obžalovaných pozná, týmto v období rokov 2002, 2004 požičala dvakrát alebo trikrát peniaze, celkom vo výške 2.000.000,-Sk a obžalovaní jej vrátili sumu 1.000.000,-Sk a následne sumu 200.000,-, pričom v čase výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 10.05.2016 vypovedala, že sumu 800.000,-Sk jej nevrátili. Ozrejmila, že suma 200.00,-Sk jej bola vrátená pravdepodobne zo sumy získanej predajom bytu (skutok 2/ - čl. 273).

Výsluchom svedka K. R. Y. a tiež listinnými dôkazmi bolo preukázané, že dňa 31.08.2005 svedok K. R. Y. (ako veriteľ) a obžalovaní C. C. a T. H. C. (ako dlžníci) uzatvorili zmluvu o pôžičke na sumu 30.000.000,-Sk s tým, že peniaze sa zaviazali vrátiť dlžníkovi v hotovosti do 30.06.2006. Zároveň toho istého dňa podpísali „Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k 3 ks akcií na meno spoločnosti N. J. a.s.“. K prevodu došlo dňa 14.09.2008 na základe príkazu daného oboma obžalovanými (čl. 132).

Zabezpečovací prevod práva nie je záložným právom lebo pri zabezpečovacom prevode práva dochádza priamo k prevodu príslušného práva v prospech veriteľa tj. na predmete zabezpečovacieho prevodu neviazne ľarcha, ale samotné právo sa prevádza na veriteľa a predmetom môže byť každé právo, ktoré má majetkovú hodnotu, dá sa previesť a patrí prevodcovi a teda prevodca môže na veriteľa previesť napr. právo k cennému papieru. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch: prevodom cenného papiera je zmena majiteľa cenného papiera uskutočnená na základe zmluvy.

Teda obžalovaní v čase podpisu zmluvy o pôžičke s veriteľom K. R. Y. a tiež zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k 3 ks akcií na meno spoločnosti WX J. a.s., vedeli, že nielen R. X. J., ale aj Y. U. L. sú ich veriteľmi a samotným úkonom - podpisom zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k 3 ks akcií na meno spoločnosti WX J. a.s. týmto spôsobom zvýhodnili

jedného veriteľa - K.. R. Y. a tohto uspokojili prevodom 3 ks akcií, tak, že „veriteľ sa stáva výlučným vlastníkom 3 ks akcií spoločnosti N. J., a.s. na meno: C. C. - Xks, a T.. H. C.- 1 ks akcie, ktoré boli poskytnuté ako zabezpečenie na vrátenie dlhu so všetkými právami patriacimi vlastníkovi akcie v zmysle platných stanov spoločnosti N. J., a.s.“ (článok IV. zmluvy - čl. 131) a následne dňa 14.09.2005 vydali príkaz na vykonanie služby, ktorý adresovali Centrálnemu depozitáru cenných papierov SR, a.s. (čl. 132).

Konanie obžalovaných popísané v skutku 1/ jasne nasvedčuje tomu, že jak R.. X. J. (veriteľ od roku 2002, 2004), tak aj Y.. U. L. (oprávnený veriteľ na plnenie od 19.05.2005) boli tiež rovnocennými veriteľmi, popri K.. R. Y. (ktorý bol veriteľom na základe zmluvy podpísanej dňa 31.08.2005) vo vzťahu k obžalovaným, a týmto nič nebránilo uspokojiť podobným spôsobom- prevodom vlastníckeho práva k akciám - nielen K.. R. Y., ale aj ostatných, v tom čase existujúcich, na plnenie oprávnených, veriteľov. Nadriadený súd pripomína, že veriteľ Y.. U. L. mal pohľadávku vo výške 5.000.000,-Sk zabezpečenú vlastnou zmenkou bez protestu podpísanou oboma obžalovanými a aj z tohto dôvodu neobstojí ich obhajobné tvrdenie, že Y.. U. L. nepovažovali za veriteľa.

Odvolačný súd záverom konštatuje, že z rozvedeného jasne a bez pochyb vplýva, že v čase spáchania skutku uvedeného pod bodom 1/ existovali veritelia: R.. X. J., Y.. U. L. a tiež aj Ing. R. Y., ktorý bol jediný uspokojený prevodom 3 ks akcií a bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaní boli v danom čase platobne neschopní. Bez významu je argument uvádzaný obžalovanou T.. H. C., že akcie majú nulovú hodnotu.

Vo vzťahu ku skutku 2/ bolo dokazovaním preukázané, že obžalovaní zmluvou zo dňa 20.06.2007 previedli svoj majetok - byt číslo 42 nachádzajúci sa v F. na F. ulici číslo XX, evidovaný na liste vlastníctva číslo XXXX na spoločnosť R. s.r.o., ktorej konateľ R. Y. v postavení svedka uviedol, že obžalovaným, vzhľadom na existujúce záložné právo na byt, vyplatil hotovosť vo výške 500.000,-Sk, zvyšok započítal ako splátku predchádzajúcej pôžičky a svedkyňa R.. X. J. potvrdila, že v danom čase jej obžalovaní vrátili čiastočne sumu z pôžičky, keď jej vyplatili 200.000,-Sk, z čoho je možné bez pochybností vyvodit', že v danom čase existovali a obžalovaným boli známi veritelia: R. Y., R.. X. J. a samozrejme aj Y.. U. L., ktorý bol pri uspokojovaní svojej pohľadávky obžalovanými odignorovaný.

Teda majetok dlžníkov - obžalovaných bol v situácii ich platobnej neschopnosti použitý k uspokojeniu veriteľov nerovnomerne, kedy veriteľ Y.. U. L. bol úplne opomenutý, pričom boli, i keď len čiastočne, uspokojení veritelia: R.. X. J. a R. Y..

Krajský súd uzatvára, že obžalovaní ako dlžníci v úpadku, mali uspokojovať svojich veriteľov (všetkých) pomerne a rovnomerne a nie neoprávnené uprednostniť veriteľov R.. X. J., K.. R. Y. a R. Y., na úkor veriteľa Y.. U. L., v ktorom konaní možno nepochybne vidieť neoprávnený zvýhodňovací úkon zo strany obžalovaných, ktorým absolútne odignorovali veriteľa Y.. U. L. a jeho splatnú pohľadávku vo výške 5 mil. Sk s príslušenstvom,, zabezpečenú vlastnou zmenkou bez protestu, podpísanou obžalovanými.

Vyššie rozvedené dáva odpoveď aj na odvolacie námietky obhajoby v naznačenom smere.

Odvolačný súd pripomína, že pri trestnom čine zvýhodňovania veriteľa sa nemení celkový stav majetku dlžníka použiteľného k uspokojeniu svojich veriteľov (či už reálne alebo fiktívne), ale dlžník použije svoj majetok k uspokojeniu veriteľov nerovnomerne, respektíve pohľadávku niektorého z veriteľov neuspokojí vôbec. Zvýhodnený veriteľ síce dostáva len to, čo by mu inak patrilo, keby dlžník nebol v úpadku, ale pretože dlžník nie je schopný uspokojovať pohľadávky všetkých svojich veriteľov, tak plným uspokojením jedného veriteľa ukracuje zvyšných veriteľov. Za takejto situácie musí dlžník postupovať tak, že bude uspokojovať veriteľov len pomerne a rovnomerne, teda dlžník v úpadku musí s veriteľmi, ktorí majú rovnaké práva, zaobchádzať rovnako (tzv. princíp rovnakého zaobchádzania s veriteľmi, ktorí majú rovnaké postavenie vyplýva z ustanovenia § 6 zákona o konkurze). Dlžník v úpadku pritom musí uspokojovať svojich veriteľov s rovnakými právami pomerne a rovnomerne bez ohľadu na to, v akom poradí nadobudli splatnosť ich pohľadávky.

K argumentácii obhajoby spočívajúcej v konštatovaní, že „veriteľ K.. R. Y. mal postavenie prednostného veriteľa nakoľko jeho pohľadávka z pôžičky, ktorú poskytol obžalovaným, bola zabezpečená konkrétnym majetkom obžalovaných, ktorý oddelene mohol slúžiť na uspokojenie tohto veriteľa. Na základe uvedeného potom nemožno označiť veriteľa K.. R. Y. ako veriteľa, ktorý mal byť zvýhodnený oproti

veriteľovi Y.. U. L., a teda vo vzťahu k tomuto veriteľovi opätovne nedošlo zo strany obžalovaných k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty zvýhodňovania veriteľa“ je potrebné uviesť nasledovné: Odvolací súd pripomína, že pri trestnom čine zvýhodňovania veriteľa sa nemení celkový stav majetku dlžníka použiteľného k uspokojeniu svojich veriteľov (či už reálne alebo fiktívne), ale dlžník použije svoj majetok k uspokojeniu veriteľov nerovnomerne, respektíve pohľadávku niektorého z veriteľov neuspokojí vôbec. Zvýhodnený veriteľ síce dostáva len to, čo by mu inak patrilo, keby dlžník nebol v úpadku, ale pretože dlžník nie je schopný uspokojovať pohľadávky všetkých svojich veriteľov, tak plným uspokojením jedného veriteľa uškrtočuje zvyšných veriteľov. Za takejto situácie musí dlžník postupovať tak, že bude uspokojovať veriteľov len pomerne a rovnomerne, teda dlžník v úpadku musí s veriteľmi, ktorí majú rovnaké práva, zaobchádzať rovnako (tzv. princíp rovnakého zaobchádzania s veriteľmi, ktorí majú rovnaké postavenie vyplýva z ustanovenia § 6 zákona o konkurze). Dlžník v úpadku pritom musí uspokojovať svojich veriteľov s rovnakými právami pomerne a rovnomerne bez ohľadu na to, v akom poradí nadobudli splatnosť ich pohľadávky.

V prejednávanej veci však nastala situácia, že veriteľ K.. R. Y. bol prednostne uspokojený už dňa 31.08.2005, v čase podpísania zmluvy o pôžičke na sumu 30 mil. Sk a zároveň zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k 3 ks akcii na meno spoločnosti WX J. a.s., aj na úkor už existujúcich veriteľov vrátane Y.. U. L..

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaní ako dlžníci, boli v čase spáchania skutkov 1/ a 2/ v úpadku, pričom neoprávnene zvýhodnili iných svojich veriteľov (R.. X. J., K.. R. Y. a R. Y.) tak, že čiastočne uhradili ich pohľadávky, kým iný veriteľ, Y.. U. L., zostal neuspokojený, pričom ak by dlžníci v úpadku si splnili svoju povinnosť a uspokojovali pohľadávky veriteľov pomerne a rovnomerne, mohla byť aj pohľadávka zvyšného veriteľa uspokojená aspoň čiastočne. Týmto svojím konaním obžalovaní naplnili všetky znaky základnej skutkovej podstaty prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 (v bode 1/) a § 240 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2/). Na tomto mieste odvolací súd opätovne pripomína, že na naplnenie základných znakov skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a § 240 ods. 1 Trestného zákona sa nevyžaduje vznik škody (tá je predpokladom až naplnenia kvalifikovaných skutkových podstát tohto trestného činu).

Pokiaľ ide o znak škody uvedený v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a zločinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 3 Trestného zákona, zo spáchania ktorej boli obžalovaní uznaní za vinných napadnutým rozsudkom, tak tu sa odvolací súd stotožňuje s obhajobou obžalovaných, že suma uvedená v skutkovej vete rozsudku predstavuje plnú výšku neuhradených pohľadávok voči poškodenému veriteľovi Y.. U. L., čo však neznamená, že ide aj o škodu ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa.

V tejto súvislosti odvolací súd vo všeobecnosti konštatuje, že škodou sa tu má na mysli škoda na majetku dotknutého veriteľa spočívajúca v tom, že neobdržal od dlžníka plnenie k uspokojeniu svojej pohľadávky, teda nedošlo k dôvodne očakávanému prírastku na majetku poškodeného veriteľa, ktoré by bolo možné dosiahnuť, keby dlžník, ktorý je v úpadku, uspokojil pohľadávky všetkých svojich veriteľov pomerne, podľa zásad úpadkového práva a neodčerpával svoj majetok k uspokojeniu pohľadávky len zvýhodnených veriteľov. Škoda tu preto predstavuje rozdiel medzi čiastkou, ktorou bola uspokojená pohľadávka zvýhodnených veriteľov a čiastkou, ktorá by tomuto veriteľovi prináležala pri pomernom uspokojení, pretože práve tento rozdiel predstavuje čiastku, o ktorú bol ostatný veriteľ poškodený. Ide o hodnotu tej časti pohľadávky, ktorého pomerného uspokojenia inak mohol veriteľ dosiahnuť, ak by nedošlo k prednostnému uspokojeniu iného veriteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 72/2015 zo dňa 10.12.2015).

Škodou teda nie je automaticky celá výška pohľadávky poškodeného veriteľa, tak ako to ustálil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa preto nesprávne vychádzal pri ustáľovaní škody z celej výšky nesplatennej pohľadávky, ktorú si poškodený veriteľ uplatnil v trestnom konaní ako nárok na náhradu škody a to napriek tomu, že v skutkovej vete presne neurčil (a ani to prokurátor na hlavnom pojednávaní nedokazoval) pomernú časť záväzku voči poškodenému veriteľovi, ktorú by bol dlžník v úpadku objektívne spôsobilý uhradiť. V priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní pritom

nebolo predmetom dokazovania (odvolací súd pripomína, že dôkazné bremeno v konaní pred súdom ťaží iba prokurátora), v akej konkrétnej výške došlo k zvýhodneniu iných veriteľov, ako veriteľa Y.. U. L., tj. aká konkrétna výška zo sumy, ktorá bola uhradená veriteľom: R.. X. J., K.. R. Y. a R. Y. nad rámec povinnosti pomerného a rovnomerného uspokojenia veriteľov, by pri normálnom behu vecí prináležala poškodenému veriteľovi Y.. U. L..

Uvedená skutočnosť bola preto nosným apelačným dôvodom na zmenu vo výroku o vine a súdom prvého stupňa ustálenej právnej kvalifikácii, ktorý vychádzal z nesprávneho predpokladu, že škodou spôsobenou trestným činom bola celá výška neuhradenej pohľadávky poškodeného veriteľa a preto sa v naznačenom smere, v plnej miere, stotožnil s odvolacími námietkami.

Za správnu odvolací súd považuje výtku obhajcu, že v skutkovej vete absentuje údaj o existujúcich splatných pohľadávkach iných existujúcich veriteľoch, ktorý, striktne vychádzajúc z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, doplnil odvolací súd tak ako je uvedené vo výroku.

S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku rozhodol sám tak, že obžalovaných uznal za vinných len zo spáchania základnej skutkovej podstaty, v bode 1/ z trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona, pričom upravil aj tzv. skutkovú vetu rozsudku, ktorý doplnil o údaje o existencii iných pohľadávok iných veriteľov, okrem poškodeného veriteľa.

K výroku o treste:

Z výroku o vine obžalovaných je zrejmé, že vo vzťahu ku skutku 1/ bol aplikovaný zákon č. 140/1961Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 a ohľadne skutku 2/ bol aplikovaný Trestný zákon účinný od 01.01.2006, k čomu nadriadený súd dodáva:

Prioritne je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o časovú pôsobnosť, trestnosť činu podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky: Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. V kontexte s vyššie uvedeným zhodne ako prvostupňový súd, tak ak odvolací súd dospel k záveru, že trestná činnosť obžalovaných sa diala za účinnosti zákona č. 140/1961Zb. ako aj zák. č. 300/2005 Z.z., tj. skutok 1/ bol spáchaný za účinnosti Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a skutok 2/ bol spáchaný za účinnosti Trestného zákona účinného od 01.01.2006, pričom prichádza do úvahy uloženie úhrnného trestu odňatia slobody, podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, pričom zo znenia citovaného ustanovenia platí, že sa má ukladať jeden trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Porovnaním oboch trestných sadzieb (§ 256a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a § 240 ods. 1 Trestného zákona účinného od 01.01.2006) je zistiteľné, že zákonodarca určil trestnú sadzbu „až na dva roky“ tj. zhodne, avšak podľa Trestného zákona účinného od 01.01.2006 je možné prostredníctvom ustanovení § 36, § 37 a 38 Trestného zákona, podľa zistených a priznaných poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, rozpätie trestnej sadzby upraviť, z ktorého pohľadu sa javí aplikácia Trestného zákona účinného od 01.01.2006, pre oboch obžalovaných, priaznivejšou a preto aj odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že správne bol pri úvahách o druhu a výmere trestu použitý Trestný zákon účinný od 01.01.2006.

Krajský súd pri opätovnom posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zistil nasledovné:

Čo sa týka obžalovaného C. C.- rozhodne nesúhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona spočívajúcej vo vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu, ktorú obžalovanému priznal súd prvého stupňa, avšak vzhľadom na zákaz reformatio in peius, musel túto poľahčujúcu okolnosť aj sám akceptovať pri ukladaní trestu. Totiž v naznačenom smere je odvolací

súd presvedčený o neopodstatnenosti priznania tejto poľahčujúcej okolnosti, pretože nie je možné jednoznačne tvrdiť, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, keďže v odpise z registra trestov je zistiteľné, že má jeden záznam - odsúdenie Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 7T/106/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/56/2008, právoplatným 07.10.2008 pre trestný čin podvodu podľa Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a i keď sa na obžalovaného hľadí akoby trestaný nebol, zahľadanie odsúdenia alebo zákonná fikcia zahľadania nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby obžalovaného vzal do úvahy skutočnosť, že v minulosti spáchal trestný čin, a na základe vyhodnotenia minulého a terajšieho trestného činu vyvodil príslušné závery z hľadiska jeho sklonov k páchaniu trestnej činnosti ako aj z hľadiska jeho novej nápravy. Odvolací súd opakuje, že vzhľadom na zásadu zákaz reformatio in peius, uvedené pochybenie prvostupňového súdu napraviť nemohol berúc do úvahy skutočnosť, že zo strany okresnej prokuratúry nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného a práve nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti by bolo jednak v neprospech obžalovaného a jednak v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku - podľa ktorej: "V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného;..." (zákaz reformatio in peius). Totiž pri nepriznaní tejto poľahčujúcej okolnosti by došlo k zmene pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v neprospech obžalovaného, čo by sa následne odzrkadlilo aj v úprave trestnej sadzby v jeho neprospech (prichádzalo by do úvahy ukladanie trestu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona),

V nadväznosti na uvedené napokon zhodne s úvahami okresného súdu u obžalovaného ustálil aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, nakoľko tento spáchal viac trestných činov, nebola použitá zostávajúca zásada a priznanie tejto priťažujúcej okolnosti nevedie k dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti v neprospech osoby obžalovaného, a potom poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nutne musel dospieť k záveru, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v rovnováhe.

Čo sa týka obžalovanej T. H. C. bez výhrad súhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona, pretože obžalovaná, na rozdiel od spoluobžalovaného, skutočne viedla riadny život a doposiaľ súdne trestaná nebola, ktorú poľahčujúcu okolnosť prevzal do svojho rozsudku a tiež je toho názoru, že správne je priznaná aj priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, nakoľko spáchala viac trestných činov, aj keď bol ukladaný úhrnný trest, nebola použitá zostávajúca zásada a priznanie tejto priťažujúcej okolnosti nevedie k dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti v neprospech osoby obžalovanej, čo taktiež vo svojom rozhodnutí akceptoval.

Krajský súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, pričom pri ukladaní trestu vychádzal primárne z trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 240 ods. 1 Trestného zákona (trestná sadzba až na dva roky), prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) ako aj kritéria, ktoré sú uvedené v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona, vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a dospel k záveru, že úhrnný trest uložený obžalovanému C. C. vo výmere jeden rok s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a obžalovanej T. H. C. vo výmere desať mesiacov, s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dva roky, považuje za primeraný, zákonný, správny a spravodlivý a zohľadňujúci potrebu monitorovania správania obžalovaných z hľadiska súladu so zákonom, ako aj požiadavky generálnej prevencie. Krajský súd zohľadnil aj dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutkov.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd rozhodol tak ako je citované vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.